

Lacrima

CAROLINE GUIELA NGUYEN

De wereld is een tranendal

Johan Thielemans
Gezien op 30 mei 2026
De Singel, Antwerpen

Met ‘Lacrima’ levert de Franse schrijfster en regisseuse Caroline Guiela Nguyen een indrukwekkende theaterervaring af. In een voorstelling van drie uur – met slechts een pauze van drie minuten – sleept ze het publiek mee in een verhaal dat zich uitstrekt van Frankrijk tot Mumbai. Dankzij haar meeslepende regie en uitgekiende vertelstijl voelt geen enkele minuut overbodig aan.

02 JUNI 2026

Caroline Guiela Nguyen vertrekt steevast vanuit een concrete situatie om een persoonlijke blik op de wereld te formuleren. Haar werkwijze is documentair, haar stijl speelt subtiel met tijd en ruimte. Ook in ‘Lacrima’ combineert ze die elementen tot een bijzondere vorm van hyperrealisme, waarin verschillende locaties en leefwerelden naadloos in elkaar overvloeien zonder dat er een decorwissel aan te pas komt.

Het verhaal volgt een Frans modehuis dat voor een uitzonderlijk uitdagende opdracht staat. Terwijl de acteurs op scène daadwerkelijk arbeid verrichten, toont Nguyen evenveel belangstelling voor de mensen achter het werk. Hun emoties, spanningen en kwetsbaarheden vormen het kloppende hart van de voorstelling. De titel ‘Lacrima’ – Latijn voor traan – is dan ook veelzeggend. Achter succes en sociale erkenning gaan vaak verdriet, woede en frustratie schuil. Zo groeit ‘Lacrima’ uit tot een aangrijpende voorstelling die de toeschouwer niet alleen intellectueel prikkelt, maar ook diep emotioneel raakt.

Het leven achter het ambacht

De voorstelling begint met een korte maar intense scène in het modehuis: een vrouw stort in en moet verzorgd worden. Zoals in veel televisieseries blijkt dit een vooruitwijzing. Daarna keert Nguyen terug in de tijd om te tonen hoe het zover is gekomen.

Marion (Maud Le Grevellec), hoofdnaaister van een prestigieus modehuis in Parijs, krijgt de uitzonderlijke opdracht een bruidsjurk te maken voor een Engelse prinses, wier naam nooit wordt genoemd. Het project spreidt zich uit over verschillende continenten. In Parijs wordt de jurk ontworpen en vervaardigd, in Alençon werken gespecialiseerde kantwerksters aan het beroemde kant, terwijl in Mumbai Abdul (Charles Vinoth Irudhayaraj), een meesterborduurder, duizend rozen op satijn borduurt.

Bij de jurk hoort een sluier van tweehonderd meter lang, versierd met 150.000 parels en goed voor een gewicht van twintig kilogram. Om de deadline te halen, moet het Franse modehuis een beroep doen op eindeloze overuren. Daarbovenop gelden strenge voorwaarden: absolute geheimhouding en een reeks regels die de arbeiders zogenaamd moeten beschermen, maar in werkelijkheid nauwelijks soelaas bieden.

Aanvankelijk heeft ‘Lacrima’ iets van een documentaire. Er komt zelfs een televisieploeg aan te pas. Zo vernemen we dat veel kantwerksters in Alençon werden aangeworven omdat ze doof waren, zodat ze zich beter konden concentreren. Maar gaandeweg verschuift de aandacht naar de persoonlijke verhalen achter het ambacht.

De tranen vloeien rijkelijk en niet alleen op het podium.

In Alençon duikt een oud familiegeheim op rond een zelfmoord. In Mumbai dreigt Abdul blind te worden doordat hij urenlang gebogen zat over naald en draad. In Parijs staat het huwelijk van Marion en haar echtgenoot (Dan Artus) onder zware druk, terwijl hun dochter Thérèse lijdt onder het gebrek aan aandacht van haar ouders. Wanneer het project op een bepaald moment dreigt vast te lopen, bereikt de spanning een hoogtepunt. Vooral de reddingsoperatie rond de sluier wordt een indrukwekkend staaltje theater, waarin de risico's van het werk tastbaar worden gemaakt.

Onder de druk van de verantwoordelijkheid bezwijkt uiteindelijk ook Marion. Ze krijgt een zware paniekaanval terwijl hulpverleners haar proberen te reanimeren. Hier keert Nguyen terug naar de openingsscène van de voorstelling. Wat aanvankelijk enigszins raadselachtig leek, wordt nu een overweldigend emotioneel moment. De tranen vloeien rijkelijk en niet alleen op het podium. Het is een meesterlijk voorbeeld van hoe Nguyen speelt met de dramaturgische structuur van haar voorstelling. Ze toont zich hier een buitengewoon intelligente theatermaker.

De bruidssluier raakt uiteindelijk op tijd klaar. De prinses draagt hem exact zevenentwintig minuten. Die vaststelling krijgt iets wrangs. In een laatste scène vernemen we dat de sluier daarna wordt ondergebracht in het Victoria and Albert Museum, waar hij naast de bruidsjurk van Diana wordt tentoongesteld. Zo komt een fictief object, gemaakt met zweet, pijn en opoffering, terecht naast een jurk die verbonden is met een werkelijk tragisch levensverhaal.

Een knoop voor een traan
Voor Nguyen mag dat verborgen leed niet vergeten worden. Een zin uit de voorstelling vat haar visie treffend samen: "Maak nooit een knoop in het kant los, want elke knoop is een traan." ‘Lacrima’ is dan ook tegelijk een sociale, politieke en diep emotionele voorstelling. Nguyen richt haar blik op de mensen die doorgaans buiten beeld blijven: de arbeiders, de ambachtslieden, degenen die

schoonheid creëren zonder ooit zelf in de schijnwerpers te staan. Hun vakmanschap gaat hand in hand met kwetsbaarheid en verdriet.

Nguyen leidt een uitgebreide cast die uitblinkt in natuurlijk spel. Haar eigen achtergrond speelt daarbij ongetwijfeld een rol. Haar moeder is Vietnamees, haar grootmoeder afkomstig uit India. Hoewel Nguyen in Frankrijk werd geboren, blijft ze sterk verbonden met die diverse culturele erfenis. Daarom kiest ze voor acteurs uit verschillende landen en laat ze iedereen zijn eigen taal spreken. Frans, Engels en Tamil klinken naast elkaar op het toneel. Zonder nadrukkelijke boodschap toont ze hoe mensen uit verschillende culturen samenwerken, gedreven door dezelfde ambitie: het scheppen van schoonheid. En hoe zij, ondanks alle verschillen, dezelfde emoties en dezelfde tranen delen.

Nguyen behoort tot een theatergeneratie die een grote fascinatie heeft voor de mogelijkheden van het theatermedium, zonder de menselijke betrokkenheid uit het oog te verliezen.

Over de hele voorstelling hangt een subtiele melancholie, versterkt door een ingetogen maar bijzonder doeltreffende muzikale begeleiding. Alles valt op zijn plaats. Zelden lijkt het woord "perfect" zo toepasselijk.

Nguyen behoort tot een uitzonderlijk sterke generatie Franse theatermakers. Ik denk daarbij aan Pommerat, met wie ze heeft samengewerkt, maar evenzeer aan Julien Gosselin of Christine Chavrier. Het is een generatie die een grote fascinatie heeft voor de mogelijkheden van het theatermedium, zonder daarbij de menselijke betrokkenheid uit het oog te verliezen. Bovendien genieten deze makers een steeds grotere internationale uitstraling. Als ‘Lacrima’ daar een voorbeeld van is, dan mogen we nog vele intense en verrassende theateravonden verwachten.